

ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ
ΜΠΕΚΑΜ

ONE
LOVE
ONE 
DIRECTION



Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ONE LOVE. ONE DIRECTION
Από τις Εκδόσεις Sperling & Kupfer, Μιλάνο 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: ONE LOVE. ONE DIRECTION
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Barbara Beckam
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Sperling & Kupfer Editori S.p.A., 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Monkey Business Images/
www.shutterstock.com, Vanja Jimmy Ivosevic/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1005-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1006-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • **www.psychogios.gr**

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • **www.psychogios.gr**

ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΜΠΕΚΑΜ

**ONE
LOVE
ONE →
DIRECTION**

*Μετάφραση:
Θεοδώρα Δαρβίση*



Στη Βιτοριέλα

Πρόλογος

«Μα πώς στην ευχή δουλεύει; Πώς φορτώνει το αρχείο; Το βλέπεις εσύ;»

«Για πάτα εδώ», απάντησε η Μέγκαν δείχνοντας ένα εικονίδιο στα δεξιά της σελίδας.

«Ναιαιαι! Επιτέλους, το πήρε», αναφώνησε ενθουσιασμένη η Μάπι.

Στην οθόνη εμφανίστηκε μια κλεψύδρα.

Η Μέγκαν και η Μάπι παρακολουθούσαν με απόλυτη προσήλωση το σύστημα να φορτώνει το αρχείο.

20%

46%

63%

78%

89%

100%

Το αρχείο σας έχει αποθηκευτεί στον υπολογιστή σας.

Σας ευχαριστούμε που συμμετείχατε και καλή επιτυχία!

Οι δύο φίλες αγκαλιάστηκαν.

«Τώρα δε μας μένει τίποτε άλλο παρά να προσευχηθούμε!» είπε η Μάπι συγκινημένη, με την ελπίδα στα μάτια και το όνειρο στην καρδιά.

Από την εφημερίδα *The Guardian*, 30 Σεπτεμβρίου

*ΟΙ ONE DIRECTION ΔΙΑΛΥΘΗΚΑΝ
ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΦΑΝ ΣΕ ΑΠΟΓΝΩΣΗ*

Λονδίνο. Είναι πλέον επίσημο. Το συγκρότημα με τις πωλήσεις εκατομμυρίων δίσκων διαλύθηκε. Η είδηση ανακοινώθηκε με ένα λακωνικό δελτίο Τύπου, το οποίο παραδόθηκε στα πρακτορεία ειδήσεων από τον μάνατζερ των One Direction, ο οποίος αποδίδει τα αίτια της απόφασης σε αγεφύρωτες καλλιτεχνικές διαφορές.

Με την ανακοίνωση του «διαζυγίου», εκατομμύρια θαυμαστές σε όλο τον κόσμο έπαθαν σοκ και κατέβασαν στην κυριολεξία τους σέρβερ που διαχειρίζονται τον επίσημο ιστότοπο των πέντε νεαρών Άγγλων, το Facebook και τους λογαριασμούς τους στο Twitter, με εκατομμύρια κλικ και ικετευτικά μηνύματα για να αλλάξουν γνώμη τα αγαπημένα τους είδωλα.

Το δελτίο Τύπου ήταν στεγνό και αινιγματικό, ωστόσο, όπως ήταν αναμενόμενο, στο διαδίκτυο κυκλοφορούν ήδη οι πιο τρελές φήμες για τους πραγματικούς λόγους της διάλυσης. Κάποιες καλά πληροφορημένες πηγές αφήνουν να εννοηθεί πως η κρίση στο συγκρότη-

μα ξεκίνησε περίπου ενάμιση μήνα πριν, κατά τη διάρκεια της τελευταίας φάσης της ηχογράφησης του νέου τους άλμπουμ που κυκλοφόρησε σήμερα και εκτοξεύτηκε κατευθείαν στην πρώτη θέση των παγκόσμιων τσαρτ. Όλες οι εμφανίσεις τους αλλά και η προγραμματισμένη περιοδεία ακυρώθηκαν και, για την ώρα, τίποτε άλλο δε μένει στις απελπισμένες θαυμάστριες από το να προσευχηθούν και να ελπίζουν σε μια αλλαγή στάσης. Αλλά να είναι η σωστή!

Σχεδόν δύο μήνες πριν

«Εμπρός, Μάπι. Μ' ακούς; Μάπι, απάντησέ μου. Μα τι φασαρία είναι αυτή;»

«Μα ιγμή. Πίμενε».

«Μα τι κάνεις;»

«Πίμενε. Ώρα δε ορώ!»

«Μάπι! Με κάνεις και ανησυχώ, πού είσαι; Μάπι, απάντησέ μου!»

Στην άλλη άκρη του τηλεφώνου ακουγόταν μόνο ένας εκκωφαντικός θόρυβος.

«Μετακινήσου γιατί θέλω να σου πω κάτι. Άντε. Πρέπει να το πω σε κάποιον γιατί θα σκάσω!»

«Έλα, Μέγκαν. Μ' ακούς; Συγγνώμη, αλλά είχα το χτυπητήρι στο στόμα, ένα πακέτο αυγά στο ένα χέρι και με το άλλο προσπαθούσα να κρατήσω το ανοξείδωτο μπολ ενώ πάσχιζα να στερεώσω και το ακουστικό. Είμαι στο εργαστήριο και κοντεύει να μου στρίψει! Η μαμά λείπει εκτός για δουλειές και θα επιστρέψει την επόμενη εβδομάδα, ο θείος Τζον πήγε στον γάμο του Μπίλι Φάιβ και...»

«Του Μπίλι Φάιβ; Του γνωστού Μπίλι Φάιβ; Του παρουσιαστή της τηλεόρασης;»

«Ναιαι. Παντρεύεται σήμερα κι εμείς αναλάβαμε τα γλυ-

κά και την τούρτα για τη δεξίωση. Έπρεπε να τη δεις, το κιτς σε όλο του το μεγαλείο! Έμπνευση του ίδιου του ζευγαριού. Πρώτη φορά γαμήλια τούρτα ήταν λεοπαρδαλέ, μαύρη, λευκή και φούξια».

«Μου τα λες μετά αυτά, τώρα πρέπει να σου πω κάτι πολύ σημαντικό! Είμαι τόσο συγκινημένη! Δεν μπορώ να το πιστέψω!»

«Εγώ δεν μπορώ να το πιστέψω! Καίγεται η κρέμα, περίμενε!» είπε η Μάπι κι άφησε ξανά το ακουστικό για να τρέξει να προλάβει τα χειρότερα.

«Μάπι; Μάπι;»

Η Μέγκαν άκουγε μια αναμπουμπούλα και τη φίλη της να βρίζει.

Ύστερα από λίγο, μίλησαν ξανά. «Να πάρει και να σηκώσει, την έκασα. Έχω καθυστερήσει φορικτά. Μα πού στην ευχή είναι αυτός από το πρακτορείο;»

«Μα για ποιον μιλάς; Μάπι, μ' ακούς;»

«Θυμάσαι τον Νάιτζελ;»

«Τον αντικαταστάτη εκείνου του συνεργάτη σας που έφυγε για Αμερική;» ρώτησε η Μέγκαν.

«Ακριβώς. Τώρα του ήρθε να πάθει αλλεργία. Μα το φαντάζεσαι; Ένας επίδοξος ζαχαροπλάστης να έχει αλλεργία στ' αυγά! Μόνο σ' εμένα μπορούσε να συμβεί, και σήμερα είναι Σάββατο, το μαγαζί είναι γεμάτο και προσπαθώ να τα βγάλω πέρα ολομόναχη, αλλά όλα πάνε στραβά. Έκασα την κρέμα, η μους κάνει τα τρελά της, ο φούρνος έχει τα νεύρα του, οι δίδυμες Γουίστον είναι πιο ξινές από ποτέ κι έρχονται συνέχεια μέσα για να με ρωτήσουν “Είναι έτοιμο το ένα, είναι έτοιμο το άλλο;”».

Η Μέγκαν λύθηκε στα γέλια, ακούγοντας τη φίλη της να μιμείται άψογα τη ριλική ομιλία των «δεσποινίδων» Γουίστον, δύο μεσήλικων ομοζυγωτικών διδύμων που εργάζονταν πάνω

από είκοσι χρόνια στο ζαχαροπλαστείο *Γλυκές Λιχουδιές*, που ανήκε στην οικογένεια της Μάπι.

«Η μόνη που λείπει είναι η Αλάνα, αλλά τότε πραγματικά θα με πιάσει υστερία».

Η Αλάνα ήταν η αγαπημένη ανιψιά των δεσποινίδων Γουίστον, μια αντιπαθέστατη δεκαεπτάχρονη με σώμα μοντέλου, που είχε την εκνευριστική τύχη να μην παίρνει ούτε ένα γραμμάριο μολονότι έτρωγε διαρκώς και μπουκωνόταν κυρίως με γλυκά. Ήταν πραγματικά σιχαμερή. Ξινή και κουτσομπόλα, δεν έχανε ευκαιρία να φτύνει δηλητήριο για τους άλλους. Όταν περνούσε από το ζαχαροπλαστείο για να χαιρετήσει τις θείες της, πήγαινε πάντα στην κουζίνα για ψιλοκουβέντα. Για να είμαστε ακριβείς, εκείνη μιλούσε, ενώ η Μάπι δεν έβλεπε την ώρα να της αδειάσει η Αλάνα τη γωνιά πριν προλάβει να της πετάξει κατάμουτρα τη συνηθισμένη ερώτηση: «Καλά, πάχυνες εσύ;»

Η Μάπι πάλευε διαρκώς με τη ζυγαριά, για να μην αναφεθούμε στην ακμή, ενώ η Αλάνα, που καταβρόχθιζε γλυκά με το κιλό, είχε πορσελάνινο δέρμα και ούτε γραμμάριο λίπους. Παρ' όλα αυτά, επειδή υπάρχει δικαιοσύνη, η μύτη της ήταν πραγματικά άσχημη και κανένα μείκ απ ή τρικ δεν μπορούσε να την καμουφλάρει.

«Σήμερα είναι από τις χειρότερες μέρες και δεν ξέρεις τι μου έτυχε χτες», γκρίνιαξε η Μάπι.

«Όχι. Εσύ δεν ξέρεις τι μου έτυχε χτες. Προσπάθησα να σου τηλεφωνήσω, αλλά είχες κλειστό το κινητό».

«Είχε αποφορτιστεί. Ήταν η επέτειος γάμου των παππούδων μου και γύρισα αργά εξαιτίας ενός φοβερού τύπου που...»

«ΜΑΠΙ!» ούρλιαξε η Μέγκαν. «Πάψε πια. Πρέπει να σου πω κάτι πολύ σημαντικό».

«ΟΚ, ΟΚ. Μόνο περίμενε μια στιγμή να φτιάξω καλύτερα

το ακουστικό, ώστε να συνεχίσω τη δουλειά, ενώ περιμένω πάντα τον νέο μαθητευόμενο από το πρακτορείο να μας κάψει την τιμή, διαφορετικά δε θα μπορέσω να τα βγάλω πέρα».

«Άρχισες πάλι; Θα με αφήσεις να μιλήσω; Μα τι σ' έχει πιάσει σήμερα; Λογοδιάρροια έχεις πάθει».

«Έχεις δίκιο, συγγνώμη. Πες μου».

Η Μέγκαν, που τα καλοκαίρια βοηθούσε κάποιες ώρες σε ένα καθαριστήριο, άρχισε να περιγράφει με ενθουσιασμό και με φωνή γεμάτη συγκίνηση τι της είχε συμβεί.

Αφού έκλεισε το κατάστημα και έκανε ταμείο, ετοιμαζόταν να φύγει, όταν άκουσε κάποιον να χτυπά επίμονα το τζάμι της πόρτας.

«Όπως πάντα, είμαι ευγενική με τους πελάτες και τους αφήνω να μπουν ακόμα και μετά τις ώρες λειτουργίας, αλλά ήμουν μόνη και βιαζόμουν· είχα ραντεβού με τον Τζες Γουάιτ για να πάμε στον κινηματογράφο».

«Με τον Τζες; Πότε έγινε αυτό; Επιτέλους, σου ζήτησε να βγείτε;» ρώτησε έκπληκτη η Μάπι.

Ο Τζες Γουάιτ ήταν ένας πολύ ντροπαλός και τρυφερός νεαρός, ο οποίος, σύμφωνα με τη Μάπι, ήταν μια ζωή ερωτευμένος με τη Μέγκαν· ίσως, όμως, από τον φόβο ότι μπορεί να τον απέρριπτε ένα από τα πιο όμορφα κορίτσια του σχολείου, ποτέ δεν τόλμησε να κάνει την κίνηση, μολονότι ήταν προφανές ότι ήταν τσιμπημένος μαζί της.

«Πέρασε τυχαία από το καθαριστήριο, με ρώτησε αν ήθελα να πάμε στον κινηματογράφο κι εγώ δέχτηκα».

«Ναι, σίγουρα, τυχαίο ήταν. Προσωπικά πιστεύω ότι σε παρακολουθούσε. Και πώς σου το ζήτησε; Κοκκίνισε σαν παντζάρι;»

«Πράγματι, είχε αναψοκοκκινήσει... αλλά δε θέλω να μιλήσω γι' αυτόν. Θα με αφήσεις επιτέλους να σταυρώσω μια λέξη;»

«Δε θα μιλήσεις γι' αυτόν; Τότε, για ποιον;»

«Για τον Νάιαλ! Ορίστε, το είπα».

Η Μέγκαν δεν είπε τίποτα για κάμποση ώρα, περιμένοντας την ενθουσιώδη αντίδραση της φίλης της.

«Για πες μου τώρα, λοιπόν, ποιος είναι αυτός ο Νάιαλ; Πώς προέκυψε;»

«Τι πάει να πει, ποιος είναι αυτός ο Νάιαλ;»

Η Μέγκαν σχεδόν τσίριξε.

«Δε χρειάζεται να ουρλιάζεις. Κατάλαβα ότι τον λένε Νάιαλ. Εγώ, όμως, δεν ξέρω κανέναν μ' αυτό το όνομα. Είναι σοβαρό;»

«Μα πώς δε γνωρίζεις κανέναν Νάιαλ; Αφού όλο γι' αυτόν σου μιλάω!»

«Μέγκαν; Εγώ είμαι. Η Μάπι. Η κολλητή σου. Προφανώς, όμως, δεν είναι έτσι τα πράγματα, αφού δεν έχω την παραμικρή ιδέα περί τίνος πρόκειται. Ποιος είναι ο Νάιαλ;»

«Στ' αλήθεια δε θυμάσαι;» ακουγόταν σασιτισμένη.

«Σου λέω πως όχι! Ποιος είναι ο Νάιαλ;» επέμεινε η Μάπι.

«Κρατήσου· ο Νάιαλ είναι ο Νάιαλ Χόραν», ανακοίνωσε η Μέγκαν όλο ενθουσιασμό.

Σιωπή.

«Ε και;»

«Τι εννοείς, ε και; Μάπι, δε με ακούς που σου μιλάω τους έξι τελευταίους μήνες;» Η Μέγκαν είχε απελπιστεί πια.

«Καλά, διπλή ζωή κάνεις; Σε ποιον αναφέρεσαι; Ποιος είναι αυτός ο Χόραν;»

«Χόραν, Νάιαλ Χόραν», τη διόρθωσε. «Αυτός ο Νάιαλ Χόραν!»

Σιωπή.

«ΜΑΠΙ! Ο Νάιαλ Χόραν από τους O-n-e D-i-r-e-c-t-i-o-n!» είπε επιτέλους θριαμβευτικά.

Σιωπή.

Εδώ και μήνες η Μέγκαν είχε κολλήσει με το συγκεκριμένο αγορίστικο συγκρότημα και κυρίως με έναν από τους τραγουδιστές, έναν πολύ γλυκό ξανθό, τον οποίο η Μάπι θυμόταν αμυδρά. Δεν είχε δώσει ποτέ προσοχή στις φλυαρίες της φίλης της ούτε είχε εκφράσει την επιθυμία να δει φωτογραφίες ή βίντεο με αυτούς τους Άγγλους τραγουδιστές που ήταν τόσο διάσημοι.

Η αλήθεια ήταν πως η ίδια δεν ακολουθούσε ποτέ τη μόδα και δεν ήταν τύπος συμβατικός. Όταν τα άλλα κορίτσια έκαναν μπαλέτο με τις ροζ τουτού τους, εκείνη είχε επιλέξει τις πολεμικές τέχνες: οι άλλες άκουγαν One Direction και Τζάστιν Μπίμπερ, ενώ εκείνη αγαπούσε τη μουσική του '80 και του '90, από την οποία είχε τεράστιο ρεπερτόριο χάρη στους γονείς της.

Η Μάπι έκανε μόνο ό,τι της άρεσε: μάθαινε ιαπωνικά, παρακολουθούσε μαθήματα ραπτικής που αποκαλούσε *dressing art*, αγαπούσε την τέχνη, τα χρώματα, αλλά κυρίως λάτρευε τα γλυκά. Η οικογένειά της για δεκαετίες είχε το πιο διάσημο ζαχαροπλασείο της περιοχής και στον ελεύθερο χρόνο της η Μάπι έπεφτε με τα μούτρα στα αυγά, στο αλεύρι και στη ζάχαρη προσπαθώντας να μάθει την τέχνη της ζαχαροπλαστικής. Στην πραγματικότητα, είχε ακόμα πολύ δρόμο για να γίνει σεφ, αλλά ήταν αισιόδοξη.

«Εμπρός; Μάπι; Κατάλαβες;» ρώτησε η Μέγκαν εμφανώς σατισμένη.

Σιωπή.

«Μάπι; Είσαι εκεί; Μα δε δουλεύει αυτό το τηλέφωνο;»

«Το τηλέφωνο μια χαρά δουλεύει. Αυτό που δε δουλεύει είναι ο εγκέφαλός σου. Μέγκαν, δεν έχω καιρό για χάσιμο. Δουλεύω, τα έχω κάνει σαλάτα, κι εσύ μου τρως πολύτιμο χρόνο με ανοησίες;»

«Σου το ορκίζομαι! Λέω αλήθεια. Άκουσέ με. Δεν το έβγα-

λα από το κεφάλι μου. Χτες πέρασα το βράδυ μου με τον Νάιαλ Χόραν».

«Μα δεν ήταν να βγεις με τον Τζες; Και, πρώτα απ' όλα, σταμάτα να ονειροπολείς. Σου κάνει κακό».

«Μάπι! Άκουσέ με. Πρέπει να με πιστέψεις. Δεν είδα όνειρο, τα μάτια μου ήταν ορθάνοιχτα. Ήμουν πράγματι με τον Νάιαλ».

«Σίγουρα. Κι εγώ βγήκα για δείπνο με τον Ρόμπι Γουίλιαμς», απάντησε η Μάπι, πάντα ετοιμόλογη.

«Αρκετά. Μπορείς να σταματήσεις τις ειρωνείες; Μπορείς να με ακούσεις σοβαρά για μια στιγμή;» Η Μέγκαν ακουγόταν απελπισμένη και η φωνή της λίγο υστερική.

«Εντάξει, πες μου...»

Ο τόνος της Μάπι ήταν καταδεικτικός, αλλά στην πραγματικότητα ανησυχούσε. Αυτό που έλεγε η Μέγκαν ήταν παράλογο και δεν ταίριαζε στον χαρακτήρα της – δεν ήταν ψεύτρα, την ήξερε μια ζωή και δεν έλεγε ποτέ τέτοια τρελά. Μάλλον ηλίαση θα είχε πάθει ή θα είχε παραισθήσεις.

«Λοιπόν, όπως σου έλεγα: κάποιος χτύπησε το τζάμι, μα δεν είχα χρόνο και πήγα να του πω ότι το μαγαζί είχε κλείσει. Ήταν νεαρός, ψηλόλιγνος, με μπεζ χαμηλοκάβαλο παντελόνι και λευκό μπλουζάκι, ξανθά, ξεχτένιστα μαλλιά και ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά ηλίου. Πρέπει να με πιστέψεις, Μάπι. Δεν κατάλαβα αμέσως ποιον είχα μπροστά μου, αν και υπήρχε κάτι οικείο επάνω του, ωστόσο δεν μπορούσα να σταματήσω να χαμογελάω όσο τον κοιτούσα. Συνέχιζε να μιλάει, μου εξηγούσε για μια πλάκα που πήγε στραβά, για κατεστραμμένα ρούχα, κι όλα αυτά ενώ έβγαζε κάτι από έναν σάκο, αλλά εγώ δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω του. Αναρωτιόμουν από πού τον ξέρω, πού στην ευχή τον έχω ξαναδεί, είναι τόσο γλυκός, σκεφτόμουν, ενώ εκείνος εξακολούθουσε να μιλάει. Μα δεν άκουγα πια τι έλεγε.

Σου τ' ορκίζομαι, δεν μπορώ καν να συνεχίσω γιατί μου έρχεται να βάλω τα κλάματα!»

Η φωνή της Μέγκαν είχε σπάσει, η συγκίνησή της ήταν αισθητή. Πραγματικά, αδυνατούσε να αρθρώσει λέξη. Η Μάπι σταμάτησε τη δουλειά και άρχισε να δίνει προσοχή σε όσα της αφηγούνταν. Ήταν πια σίγουρη ότι η φίλη της δεν της έλεγε ψέματα. «Θα σου έρθει κανένα εγκεφαλικό. Πάρε βαθιές ανάσες, ηρέμησε και συνέχισε», της είπε.

«Αφού δε μου ήρθε χτες, δε θα μου έρθει ποτέ. Λοιπόν... Εκείνος συνέχισε να μιλάει, θυμάμαι μόνο λίγες μπερδεμένες λέξεις, τύπου «πλάκα», «αίμα» και «ντοματοχυμός», γιατί στο μεταξύ ο εγκέφαλός μου είχε μπει σε αυτόματο πιλότο. Δε σταματούσα να του χαμογελώ και να γνέφω, νομίζω ότι γέλασα κιόλας με κάποιο αστέιο του σαν να το είχα ακούσει, αλλά στην πραγματικότητα περιεργαζόμουν κάθε εκατοστό του δέρματός του, κάθε λεπτομέρεια, και αρνιόμουν να πιστέψω αυτό που έβλεπαν τα μάτια μου. Ήταν αδύνατο. Παράλογο. Το ίδιο ανοιχτόχρωμο δέρμα, το ίδιο σπυράκι στο πιγούνι που δε λέει να του φύγει, η ίδια μύτη, τα ίδια χείλη, τα ίδια μαλλιά, τα ίδια αυτιά, το ίδιο σχήμα προσώπου... τα πάντα. Ήταν ίδιος ο Νάιαλ! Σκέφτηκα μήπως επρόκειτο για σωσία, για κάποιον που του έμοιαζε απίστευτα και που επίτηδες είχε το ίδιο χτένισμα μ' εκείνον – εδώ υπάρχει κόσμος που κάνει πλαστικές για να μοιάσει στο είδωλό του. Μέσα μου, επαναλάμβανα όλη την ώρα “Είναι σωσίας, είναι σωσίας, είναι σωσίας”, ώσπου θόλωσα και, σου τ' ορκίζομαι, μου κόπηκε η ανάσα. Μπορείς να μιμηθείς τα μαλλιά, το σχήμα των φρυδιών, τον τρόπο ντυσίματος και βαδίσματος, μπορείς να φουσκώσεις τα χείλη, να αλλάξεις τα ζυγωματικά, αλλά οι ελιές δε βγαίνουν όπου θες εσύ. Ή τις έχεις ή δεν τις έχεις. Και είχε τις ίδιες τρεις ελιές στον λαιμό – το ίδιο σχήμα, την ίδια θέση. Όπως ο Νάιαλ. Δεν ήταν σωσίας. Ήταν

αυτός! Ήταν ο Νάιαλ! Ο Νάιαλ Χόραν με σάρκα και οστά μπροστά στα μάτια μου!»

Η Μέγκαν έκανε παύση για να πάρει μια ανάσα, έπειτα συνέχισε.

«Φοβήθηκα πολύ, πάρα πολύ. Ένα δυνατό συναίσθημα μου έσφιξε το στομάχι, ενώ η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή... Μάπι, άρχισα να τρέμω και το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπό μου. Σαν να είχα υπνωτιστεί. Έπρεπε οπωσδήποτε να του βγάλω τα γυαλιά. Με κοίταξε απορημένος και στάματησε να μιλάει, ενώ εγώ έκανα ένα βήμα μπροστά και άπλωσα το χέρι στο πρόσωπό του. Έπιασα τα γυαλιά ηλίου και του τα τράβηξα...»

Σιωπή.

Παρατεταμένη σιωπή.

Κι ύστερα ένας υπόκωφος λυγμός.

«Μέγκαν, Μέγκαν. Μην κλαις, με κάνεις και ανησυχώ».

«Είναι που... είμαι πολύ... ευτυχισμένη... ακόμα μου φαίνεται... σαν όνειρο».

«Κατάλαβα, αλλά πρέπει να ηρεμήσεις. Πιες λίγο νερό».

Η Μάπι προσπαθούσε να καθησυχάσει τη φίλη της που, στο μεταξύ, δεν άντεξε άλλο και ξέσπασε σε κλάματα. Η αδρεναλίνη που είχε συσσωρευτεί τις προηγούμενες ώρες ξάφνου είχε ξεχειλίσει.

Έμοιαζαν όλα τόσο εξωφρενικά, αλλά η Μέγκαν αποκλείεται να τα είχε επινοήσει, αποκλείεται να υποκρινόταν ότι ένιωθε ένα τόσο δυνατό συναίσθημα.

Ήταν αληθινό. Απίστευτο κι όμως αληθινό.

Μα τι δουλειά είχε ένα αστέρι της παγκόσμιας μουσικής σκηνης στο Σαν Πιέρις; Η πόλη τους ήταν ένα ήσυχο παραθαλάσσιο θέρετρο, φιλόξενη, οργανωμένη, καθαρή, αλλά δεν είχε διάσημα μαγαζιά για πλούσιους τουρίστες, τα οποία μπορούσε κανείς να βρει σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων.

Άρα ήταν πραγματικά παράξενο που ένας τόσο διάσημος τραγουδιστής βρισκόταν στην πόλη. Πρέπει να ήταν εκεί ινκόγκνιτο, διαφορετικά ο κύριος Μπρέντφορντ, ο διευθυντής της τοπικής εφημερίδας *Σαν Πλέις Νιουζ*, θα είχε διαδώσει την είδηση στους πέντε ανέμους περιλαμβάνοντάς τη στην κυριακάτικη έκδοση και αναρτώντας τη στο μπλογκ που ενημερωνόταν καθημερινά. Ο άνθρωπος αυτός γνώριζε τα πάντα για τους πάντες. Βρισκόταν διαρκώς σε κίνηση, αιώνια ιδρωμένος, με ένα γελοίο περουνί στο κεφάλι, που έμοιαζε με ψόφιο ζωάκι, κι όλο έψαχνε, κατασκόπευε, ρωτούσε, τρύπωνε παντού. Δεν υπήρχε γεγονός ή κουτσομπολιό στην πόλη για το οποίο δεν είχε ενημερωθεί ή στο οποίο δεν είχε χώσει τη μύτη του. Γέμιζε τα κυριακάτικα άρθρα του και τις αναρτήσεις του στο μπλογκ με «φαίνεται», «πιθυρίζεται» και «διάφορες φήμες», που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από φτηνά κουτσομπολιά που επινοούσε ο ίδιος. Στην ουσία ήταν ένας αμετανόητος κουτσομπόλης και, ακόμα χειρότερα, ήταν συγγενής της Αλάνα και των δίδυμων δεσποινίδων Γουίστον: εκρηκτικός συνδυασμός... Γι' αυτό, καλού κακού μιλούσαν πάντα ψιθυριστά.

«...όταν του έβγαλα τα γυαλιά δεν είχα πια καμία αμφιβολία. Ήταν αυτός. Μπροστά στα μάτια μου στεκόταν ο Νάιαλ Χόραν και με κοιτούσε χαμογελαστός. Μάλλον περίμενε πως θα χιμούσα πάνω του, πως θα άρχιζα να ουρλιάζω, πως θα τραβούσα τα μαλλιά μου και, πίστεψέ με, Μάπι, έτοιμη ήμουν να το κάνω... δεν ξέρω τι με συγκράτησε. Θαρρείς και ο εγκέφαλός μου ήταν χωρισμένος στα δύο και το ένα μέρος έλεγε “Αυτός είναι. Αυτός είναι. Όρμα. Φίλα τον. Πότε θα τον ξαναδείς; Βγάλε μια φωτογραφία. Είναι αυτός. Ζήτησέ του αυτόγραφο. Άγγιξέ τον. Πήδα επάνω του. Απάγαγέ τον. Κλείσ' τον για είκοσι τέσσερις ώρες στο σιδερωτήριο δεμένο στη σιδερώστρα και κάν' του ό,τι θες”, ενώ το

άλλο μέρος έλεγε “Ηρέμησε. Πάρε ανάσα. Υπάρχει μόνο μία και μοναδική ευκαιρία. Μη γελοιοποιείσαι. Μην κάνεις σαν τις τρελές θαυμάστριες. Θα το βάλει στα πόδια. Εμπρός, μίλα του. Μίλα!”. Κι έτσι, δεν ξέρω χάρη σε ποιον άγγελο ή άγιο, κατάφερα να συνέλθω. Μάπι! Η καρδιά μου εξακολουθούσε να χτυπά σαν τρελή, ο λαιμός μου και η γλώσσα μου είχαν στεγνώσει, αλλά κατάφερα να τον ρωτήσω, σαν να μη συνέβαινε τίποτα το συγκλονιστικό “Είσαι ο Νάιαλ των One Direction, έτσι δεν είναι;”. Κι εκείνος ένευσε καταφατικά ενώ, την ίδια στιγμή, έτσι νομίζω, προσπαθούσε καταλάβει αν ήμουν μια τρελή για δέσιμο, που θα ορμούσα επάνω του και θα τον ακινητοποιούσα, κάνοντάς του τις πιο παράλογες ερωτήσεις, ή μια κανονική κοπέλα, ίσως λίγο ξαφνιασμένη που είχε μπροστά της μια τόσο διάσημη προσωπικότητα. Εντελώς αναπάντεχα, το μυαλό μου φωτίστηκε και χαλάρωσα, όπως όταν ξυπνάς απότομα. “Πες μου, λοιπόν, τι πρόβλημα έχεις;” του είπα σε τόνο επαγγελματικό, πιάνοντας τα σακάκια από τα μανίκια και τοποθετώντας τα στον πάγκο. Εκείνος αναστέναξε ανακουφισμένος και μόνο ύστερα από πολλή ώρα μού εξομολογήθηκε πως, για μια στιγμή, νόμιζε πως είχε πέσει πάνω σε πωρωμένη θαυμάστρια, όπως εκείνες που τον ακολουθούν σαν μανιακές».

«Μέγκαν, είσαι σίγουρη; Ήταν πράγματι αυτός; Μήπως σε κορόιδεψε κανένas σωσίας του;»

«Όχι! Αυτός ήταν! Αυτοπροσώπως! Φορούσε μάλιστα και το κολιεδάκι που φοράει πάντα, αυτό με το τριφύλλι, και ήταν η φωνή του! Έχω δει όλα τα βίντεο που υπάρχουν στο YouTube και αναγνωρίζω αμέσως τη φωνή του. Πίστεψέ με, αυτός ήταν!»

«Σε πιστεύω, σε πιστεύω, απλώς τα έχω χάσει λίγο. Είναι πραγματικά απίστευτο... μα τι κάνει στο Σαν Πλεις;»

«Έχει έρθει με το συγκρότημα, όχι στην πόλη μας, αλλά

σε μια ιδιωτική βίλα πάνω στους λόφους, στην ακτή, σε μία από εκείνες τις επαύλεις που ανήκουν σε ζάπλουτους. Μου διηγήθηκε πως ήταν στο Λονδίνο για να ολοκληρώσουν την ηχογράφιση του νέου τους άλμπουμ και πως τους ήταν αδύνατο να μπαινοβγαίνουν στο στούντιο ενώ χιλιάδες θαυμάστριες είχαν κατασκηνώσει απ' έξω. Γι' αυτό και ο παραγωγός τους βρήκε αυτή τη φοβερή βίλα, που έχει ένα πρωτοποριακό στούντιο ηχογράφησης, και μεταφέρθηκαν όλοι εκεί. Στην ουσία, εδώ και πάνω από έναν μήνα, είναι κλεισμένοι εκεί μέσα, αν και το σπίτι είναι τεράστιο, έχει απέραντο πάρκο με πισίνα, στάβλους και γήπεδο τένις».

«Σε πήγε εκεί; Γνώρισες και τους άλλους;»

«Όχι. Μείναμε στο καθαριστήριο μέχρι αργά».

«Στο καθαριστήριο; Να κάνετε τι;»

Σιωπή.

«Μέγκαν;»

Κλαψουρίσματα.

«Μέγκαν, σταμάτα να κλαις».

«Είναι που είμαι τόσο ευτυχισμένη. Ήταν η πιο όμορφη μέρα της ζωής μου».

«Ναι, ναι, το έχεις πει τουλάχιστον δέκα φορές. Λοιπόν;»

«Λοιπόν, τον ρώτησα τι ήθελε κι εκείνος μου έδειξε τρία λευκά σακάκια με κόκκινους λεκέδες· έμοιαζαν όντως με αίμα, αλλά στην πραγματικότητα ήταν σάλτσα ντομάτας. Φαίνεται πως είχε οργανώσει μια πλάκα για τους φίλους του. Ήθελε να τους κάνει να πιστέψουν πως κάποιος τρελός είχε εισβάλει στη βίλα και τον είχε τραυματίσει, και γι' αυτό είχε λερώσει κάποια κουστούμια που θα χρησιμοποιούσαν την επόμενη εβδομάδα στο γύρισμα ενός βίντεο· μόνο που, αμέσως μετά, ο παραγωγός τους ενημέρωσε πως το βίντεο θα γυριζόταν την Κυριακή το πρωί, δηλαδή αύριο. Τότε κατάλαβε ότι δε θα προλάβαινε να τα πλύνει, δεδομένου ότι τα

καθαριστήρια είναι κλειστά το Σάββατο, γι' αυτό τα έβαλε όλα σε σακούλα και άρχισε να ψάχνει κάποιον που θα του έλυne το πρόβλημα...»

«...και βρήκε εσένα...»

«Ναιαιαι».

«Και μετά τι έγινε;» την προέτρεψε η Μάπι, που είχε αρχίσει να την τρώει η περιέργεια.

«Μου είπε πως έπρεπε να τον βοηθήσω οπωσδήποτε και πως θα μου ήταν ευγνώμων όλη του τη ζωή, οπότε του απάντησα πως, αν ήθελε, μπορούσα να του πλύνω τα κουστούμια αμέσως και να του τα επιστρέψω σε δύο ώρες».

«Κι εκείνος;»

«Με αγάλιασε. Άρχισε να με ευχαριστεί και να με σφίγγει. “Ευχαριστώ, ευχαριστώ, είσαι η σωτήρας μου, ζήτα μου ό,τι θες”, επαναλάμβανε διαρκώς, τόσο πολύ που μου ήρθε να του πω “Παντρέψου με αυτή τη στιγμή!”, αλλά απάντησα: “Αν με κεράσεις μια πίτσα, είμαι εντάξει. Έτσι θα φάμε και κάτι όσο θα πλένονται τα σακάκια”».

«Φανταστικό! Ήσουν καταπληκτική!»

Κάθε λέξη της Μέγκαν πρόδιδε την ευτυχία και τον ενθουσιασμό που ξεχειλίζουν από μέσα της.

Έφαγαν πίτσα και ήπιαν Coca-Cola, καθισμένοι στο πάτωμα μπροστά από τον πάγκο του καθαριστηρίου, σε μια γωνίτσα όπου ο Νάιαλ έστρωσε κουβέρτες και δύο μαξιλάρια όσο η Μέγκαν έβαζε τα σακάκια για πλύσιμο, προφανώς επιλέγοντας το πιο αργό πρόγραμμα.

«Ήταν υπέροχα. Περάσαμε τουλάχιστον δύο ώρες καθισμένοι εκεί, στο πάτωμα, γελούσαμε και αστειευόμασταν. Μου μίλησε για το συγκρότημα, για τη ζωή του και για το πώς έχει αλλάξει, για τον αδελφό του και την οικογένειά του, για το σχολείο του... κι ύστερα μου έκανε ένα σωρό ερωτήσεις. Η πρώτη ήταν: “Έχεις αγόρι;”»

Όταν ένα αγόρι σε ρωτάει αν έχεις αγόρι, είναι το καλύτερο σημάδι ότι σε θέλει, το ξέρουν ακόμα και οι πέτρες, σκέφτηκε η Μάπι.

«Σοβαρά αυτό ήταν το πρώτο που σε ρώτησε;»

«Ναιαιαι. Μόλις είχαμε καθίσει. Και όχι μόνο· κάποια στιγμή, αφού είχαν περάσει σχεδόν δύο ώρες, μου λέει: “Μα πώς είναι δυνατό να μην έχεις αγόρι; Είσαι πολύ όμορφη”. Ήθελα να πεθάνω! Κοκκίνισα σαν παντζάρι και του απάντησα: “Σ’ ευχαριστώ, κι εσύ το ίδιο”, και κοκκίνισα ακόμα πιο πολύ».

«Μέγκαν, άσε τα πολλά λόγια και έλα στο ψαχνό· φιληθήκατε;» ρώτησε η Μάπι όλο ανυπομονησία, κάνοντας τη Μέγκαν να γελάσει.

«Περίμενε! Άσε με να τελειώσω πρώτα. Πού ήμουν; Α ναι. Τα σακάκια ήταν έτοιμα και απλώς έπρεπε να τα σιδερώσω· πήγα στο σιδερωτήριο κι εκείνος με ακολούθησε. Μπήκε μπροστά μου και με κοιτούσε αμίλητος. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρέλη και νομίζω πως είχα κοκκινίσει πάλι· εκείνος πλησίασε, μου τράβηξε το σίδερο από τα χέρια και με στριφογύρισε».

Σιωπή.

«...κι ύστερα;»

«Με φίλησε...»

«ΟΥΑΟΥ. Είσαι μεγάλος, Νάιαλ!»

«Ήταν φανταστικό, καταπληκτικό, υπέροχο, απίστευτο. Όλα τα όνειρά μου γίνονταν πραγματικότητα και αδυνατούσα να πιστέψω αυτό που ζούσα. Είχα μείνει ασάλευτη, λες κι είχα παραλύσει από τη συγκίνηση και δεν μπορούσα να αρθρώσω λέξη. Έκανε μια μικρή παύση, μου είπε “Μου αρέσεις” και άρχισε πάλι να με φιλάει όλο γλυκά. Νόμιζα ότι θα λιποθυμήσω. Κάποια στιγμή το σίδερο έβγαλε καπνό και μας ξύπνησε από το όνειρο. Κοιταχτήκαμε και λυθήκαμε στα γέ-

λια. Κι εκείνος ήταν τόσο ενθουσιασμένος όσο εγώ, είμαι σίγουρη, το διάβαζα στα μάτια του».

Ύστερα η Μέγκαν τελείωσε με το σιδέρωμα και τα έκλεισε όλα για να φύγουν. Έδωσε τα σακάκια του Νάιαλ στην πόρτα. Την περίμενε στο σκοτάδι και την ξαναφίλησε, ενώ εκείνη τον αγκάλιαζε για πρώτη φορά.

«Πρέπει να φιλιόμασταν τουλάχιστον για δέκα λεπτά μπροστά από το μαγαζί κι ύστερα με συνόδευσε στο σπίτι. Πριν κατεβώ από το αυτοκίνητο, μου είπε: “Αν θέλεις, μπορούμε να βγούμε ένα βράδυ”. Αχ! Πρέπει να το σκεφτώ... δεν ξέρω... έχω τόσες δουλειές...»

«Δε νομίζω να του απάντησες τίποτα τέτοιο;»

«Εννοείται πως όχι! Του είπα “Μετά χαράς” και του έδωσα το τηλέφωνό μου. Κατέβηκα, δεν είχα προλάβει να κάνω δύο βήματα όταν με πρόφτασε. “Δεν ξέρω καν πώς σε λένε”, μου είπε γελώντας. “Μέγκαν, χαίρω πολύ”, του απάντησα χαμογελώντας και σφίγγοντάς του το χέρι. “Τιμή μου που πέρασα το βράδυ μου μαζί σας, δεσποινίς, ελπίζω να δεχτείτε να βγούμε ραντεβού... ίσως, αύριο το βράδυ”. Ήμουν τρισευτυχισμένη και απλώς ένευσα γιατί δεν μπορούσα να μιλήσω. Έπειτα, έκανα μεταβολή και έφυγα. “Θα περάσω να σε πάρω στις οκτώ”, μου φώναξε κι έφυγε με το αυτοκίνητο. Αυτά».

Σιωπή.

Ύστερα από λίγο η Μέγκαν και η Μάπι άρχισαν να ουρλιάζουν ενθουσιασμένες.

«Είμαι τόσο χαρούμενη για σένα. Τόσο χαρούμενη!»

«Ναιαιαι! Αχ! Θέλω να φωνάξω, αλλιώς θα σκάσω!»

«Χαίρομαι τόσο για σένα, Μέγκαν, πραγματικά. Τι θα βάλεις σήμερα;»

«Δεν ξέρω. Πρέπει να πάω οπωσδήποτε στο κομμωτήριο και στην αισθητικό».

Μίλησαν άλλα δέκα λεπτά για τον Νάιαλ κι ύστερα η Μέγκαν τη ρώτησε πώς πήγε η γιορτή των παππούδων της.

«Έφτασα ασυγχώρητα αργά εξαιτίας ενός περιέργου τύπου με τον οποίο μάλωσα και με έκανε να χάσω πολύτιμο χρόνο... θα σου τα πω αργότερα, όμως, τώρα δεν μπορώ, πνίγομαι».

«Θα ερχόμουν να σε βοηθήσω, αλλά...»

«Ούτε γι' αστείο μην το λες. Πήγαινε στο κομμωτήριο και γίνε όμορφη: απόψε πρέπει να είσαι ΥΠΕΡΟΧΗ. Πρέπει να του φύγει η μασέλα του κυρίου Νάιαλ. Τα λέμε αργότερα».

«Μάπι, σε παρακαλώ, μην το πεις σε κανέναν, ούτε στον Ούγκο», είπε ανήσυχη η Μέγκαν.

«Ηρέμησε, θα είμαι τάφος».

Νάιαλ Χόραν... One Direction... Πραγματικά η Μέγκαν ζούσε ένα όνειρο, σκέφτηκε η Μάπι κουνώντας το κεφάλι. Ευχήθηκε να διαρκέσει όσο το δυνατόν περισσότερο και, κυρίως, να μη ραγίσει αυτό το αγόρι την καρδιά της αγαπημένης φίλης της.

Καταπιάστηκε πάλι με τις δουλειές της για να κερδίσει τον χρόνο που είχε χάσει, και όχι μόνο επειδή είχε μιλήσει στο τηλέφωνο· από την προηγούμενη μέρα όλα πήγαιναν στραβά: πρώτα ο μαθητευόμενος έπαθε αλλεργία από τα αυγά, μετά ο πολυάσχολος θεός που είχε πάρει μαζί του τον Μαρκ, τον άλλο συνεργάτη, η μαμά της έλειπε, και τέλος, το κερασάκι στην τούρτα, η απογευματινή συνάντηση που στη σκέψη και μόνο άφριζε από θυμό.

**ONE DIRECTION. ΤΟ ΠΙΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ
ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.
ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΧΕΙΣ ΟΝΕΙΡΕΥΤΕΙ ΟΤΙ ΤΟ ΣΥΝΑΝΤΑΣ;
ΚΑΙ ΑΝ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΟΥ ΓΙΝΟΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ;**

Επιτέλους, το καλοκαίρι έφτασε! Η Μέγκαν, ωστόσο, δεν απολαμβάνει τον ήλιο και τη θάλασσα, καθώς εξαιτίας της νέας καλοκαιρινής δουλειάς της είναι αναγκασμένη να μένει κλεισμένη στους τέσσερις τοίχους. Πόσο θα άλλαζαν όλα αν ένα μέλος των One Direction χτυπούσε την πόρτα της! Διότι η Μέγκαν είναι πιστή φαν τους, σε αντίθεση με την κολλητή της τη Μάπι, που ακούει μόνο μουσική από τις δεκαετίες του '80 και του '90. Εσύ τι θα έκανες αν μια μέρα ανακάλυπτες ότι ο Χάρι, ο Λιάμ, ο Λούις, ο Νάιαλ και ο Ζέιν ηχογραφούν τον καινούργιο τους δίσκο κοντά στο σπίτι σου και ότι δεν είναι τόσο απρόσιτοι όσο νόμιζες; Πώς θα ένιωθες αν ένας από τους πέντε σε ερωτευόταν και παρακολουθούσε μια συναυλία από τα παρασκήνια; Ένα πράγμα είναι βέβαιο: η ζωή σου δε θα ήταν πια η ίδια.

*Ένα μυθιστόρημα που δεν πρέπει να χάσει
καμία πραγματική φαν των One Direction!*



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-1005-0



9 786180 110050

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 16076